

OČ JDE

SVĚDOMÍ

Zamyslel se soudruh Mňačko v "Kulturném životě" z 5. ledna 1963 nad svědomím svým a svědomím společnosti, ve které žije. Nevíme, zda se zamyslel na pokyn stranického tajemníka či zda schopnost samostatně myslit je plodem ze zavátého semínka pravdomluvnosti, zasetého už dávno Chruščovem v Rusku.

Mňačko připouští, že svědomí bylo nemarxistickým pojmem. Ten, kdo byl pravdověrný komunista a dovolil svému svědomí promluvit, kál se jako úchylkář. "Zavřeli přítele — a člověk měl po ruce hned vysvětlení i ospravedlnění . . ." "Čestný komunista se vnitřně bouřil proti příliš křiklavému případu . . ." "Byli jsme tehdy všichni tak zbabělí, . . . že jsme se báli vyslovit nesouhlas, aby nás nepostihl podobný osud . . ."

Možná, že Mňačko je člověk, který to dobře myslí s dělnickou věcí a který má dost kuráže, aby povstal a doznal svou vinu. Již dnes však můžeme pozorovat slabinu jeho počínání. Jeho rozbor minulé situace je sice správný: "Podařilo-li se nám vskutku něco, pak to byl systém vzájemného otravování se, podezřívání, sotva byl mezi námi člověk, kterému by jiný člověk nebo celá skupina lidí nebyli připisovali zlé úmysly." ". . . jeden jedinec či tisíc jedinců (mohlo) svévolně a bez zodpovědnosti se rozhodnout o osudu jiného jedince či tisíce jedinců . . ."

Avšak jeho hledání vinníka je chabé. V jeho článku není zmínky o zodpovědnosti **strany**, stranického aparátu a zásahu komunistických funkcionářů do výkonu práva. Nezmiňuje se o tom, že soudce, který proti svému svědomí odsoudil nevinného člověka, dostal k tomu příkaz z komunistického aparátu. Mňačko nedoznává, že je to vina celého stranického systému, jestliže se vytvoří atmosféra teroru a udavačství, že komunistická strana trestala každý náznak samostatného myšlení, že struktura strany dovolila rozhodování nezodpovědného jedince nad lidem. Soudruh Mňačko jakoby nechápal, že popsal znaky, které jsou odedávna typické pro každou diktaturu, pro vládu jedné strany. Volá po obnovení důvěry občana k občanovi, po obnovení mravné společnosti a cti, po obnovení svědomí.

Avšak pouhým prohlášením, že se vše musí změnit, se ještě nic nemění, zvláště prohlašují-li to dřívější provinilci, kteří neumějí nic jiného. Co se změnilo od doby, kterou Mňačko oprávněně odsuzuje? Proč nevolá po tom, aby se celý ten obrovský aparát, který sloužil "kultu osobnosti" a rozšiřoval nepravdu a nepravdu, přeměnil v aparát pravdy a mravnosti? Bylo-li možné pomocí stranického aparátu podporovat udavačství a nařizovat soudcům odsuzování nevinných lidí, nebylo by nyní nutné žádat, aby tento aparát byl postaven pod kontrolu lidu nebo aspoň členstva a přeměněn v kladný nástroj lidské společnosti?

Žádat o to by bylo možné, čestné a spravedlivé. Žádat o to by však znamenalo nelibost stranického aparátu vůči soudruhu Mňačkovi, jehož svědomí ještě stále přijímá pokyny od strany. Vše, co tato strana učinila pro obnovení socialistické zákonnosti, bylo odstranění Stalina pomníku. Stalinisté jsou stále v čele národa a pro změnu zkouší švejkovinu sami českoslovenští komunisté vůči Moskvě. Žádat mravnost od režimu, který lže svému lidu, je žádat od něho sebevraždu. Tento režim ještě stále tvrdí, že Slánský a Clementis byli spravedlivě popraveni. Ještě stále lže, že pracuje ve prospěch svého lidu, ač ve skutečnosti výsledek práce českých rukou je používán na rozšiřování komunistické vlády v celém světě. Ještě stále tvrdí, že Sovětský svaz pomáhá Československu, ač je každému známo, jak Sověty ukradly uralovou rudu, jak nyní prodávají Československu naftu za téměř dvojnásobnou cenu než se platí v západní Evropě, a jak drazo prodávají na západě československé zboží, které u nás koupili za babku. Režim dále lže, že blahobyt lidu stoupá, ačkoli lid stojí ve frontách na základní potraviny. Režim nadále tvrdě utiskuje zemědělce a živě popírá jejich lásku k půdě a touhu po osobním majetku. Režim hlásá mír, ale krvácí národní hospodářství vybrojováním států i všech možných komunistických stran ve světě. Není s to postavit slušné byty a přispět tak alespoň trochu k upevnění mladých manželství. Hlásá mravnost rodiny, ale podporuje potraty a rozvody. Nemá kapku hrdosti na mezinárodním poli, kde slepě sleduje moskevské příkazy i tam, kde je to proti jejich svědomí. A dokonce i československé svědomí doma se hlásí k životu jen na pokyn z Moskvy.

Ještě nikdy v dějinách lidstva se neudržel nemravný režim. Režim, který musí lhát svým občanům a udržuje se krutostí, je nemravný. Lidé, kteří od něho žádají svědomí, žádají d'ábla, aby se stal andělem. Takové požadavky jsou však důkazem, že svědomí jednotlivce a mravnost, podřízená vyšším zákonům než těm, které vydává stranický sekretariát, kvete i na smetišti komunistického hospodářství a v kalu diktátorské nemravnosti. Ti, kteří upřímně usilují o nápravu, zaslouží podporu a obdiv celého národa.

ZE STUDENÉ VÁLKY

KS SS a boj o mír

V dobách dramatických mezinárodních krisí, které se zdají náhle propukat a někdy stejně náhle přecházet, je dobře mít na paměti dlouhodobě působící síly, které tyto krise vytvářejí a které trvají, i když kritická situace tak či onak pominula. Je nesporné, že jednou z hlavních sil, které utvářejí světovou politickou situaci, je Sovětský svaz, že politika Sovětského svazu určuje KS SS a že KS SS na svém posledním sjezdu vytyčila jako část svého programu "boj o mír".

Boj o mír je v části I., hlavě 8. nového programu KS SS definován takto: "Rostoucí převaha sil socialismu

nad silami kapitalismu, mocností míru nad mocnostmi války umožňují ve skutečnosti vyloučit válku ze společenského života ještě před konečným vítězstvím socialismu, i když kapitalismus ještě bude existovat v části světa. Vítězství socialismu v celém světě odstraní sociální a národnostní příčiny všech budoucích válek. Je historickou úlohou komunismu odstranit války a položit základy trvalého míru." Tato část programu je osvětlena kapitolami, které mluví o tom, jakým způsobem bude sféra "socialismu" rozšiřována. Nejvýmluvnější je 5. kapitola I. části: "At' má přechod od kapitalismu k socialismu jakoukoliv formu, může být uskutečněn pouze revolucí. Lid může zvolit jednu z mnohých forem státní organizace; ale tento lidový stát musí být v podstatě diktaturou proletariátu."

Řečené nenechává pochybnosti o tom, jakou roli v "boji o mír" má mezinárodní komunismus a místní komunistické strany a jaký je postoj vůči nim. V místním měřítku je třeba užít revolučního násilí včetně "osvobozovacích válek" k tomu, aby byla podkopána pozice demokratických mocností a každé vlády a vládnoucí skupiny, která se ukáže neústupnou vůči stále rostoucím komunistickým požadavkům. Za podpory komunisty ovládnuté části světa budou místní komunistické strany občanskou válkou, revolucí nebo pučí dobývat jednoho státu za druhým, podporovány poradci, politickým školením, propagačním materiálem, finančními prostředky, dodávkami zbraní a diplomatickou záštitou Moskvy a jejích satelitních států.

Ale ještě něco důležitějšího se jim dostane od SSSR: hrozby novou světovou válkou, kdyby Západní mocnosti úspěšně odporovaly v této či oné části světa ofenzivě komunistických sil. Tato hrozba má paralyzovat Západní

Válečná zpráva oddílů "L"

Ve středu ráno za svítání v 1.10 podnikli kubánští vlastenci organizace "Oddíly L" námořní útok v přístavu Caibarien na severním pobřeží provincie Villas na Kubě. Předmětem útoku byla sovětská obchodní loď, která právě nakládala cukr a byla připravena k vyplutí se všemi světlými rozsvícenými a hlídkou na palubě.

Když se vlastenci "Oddílů L" přiblížili, zjistili, že přístav je hlídán hlídkovým člunem. Vlastenci zahájili palbu na obchodní loď ze vzdálenosti asi 200 metrů a přibližovali se za palby těžkých a lehkých zbraní až k lodi, načež bezprostředně vedle přídě položili magnetickou minu. Nato zaútočili ručními granáty na kapitánský můstek, který byl úplně zničen. Po dvou minutách došlo k výbuchu magnetické miny, která zvedla sloup vody do výše asi deseti metrů. Pak se vlastenci obrátili k boji s hlídkovou lodí, ke kterému však nedošlo, neboť ozbrojená hlídková loď rychle ujela z přístavu.

Velikost exploze a trhlina jí v lodi způsobená opravňuje přesvědčení, že, pokud se loď zcela nepotopila, byla určitě zničena k nepotřebě. Není známo, byly-li nějaké ztráty na lidských životech.

Po skončení operace se útočná jednotka "Oddílů L" vrátila na svou základnu v Karibském moři bez jakýchkoliv ztrát.

San Juan, Puerto Rico, 28. března 1963.

svět ze dvou důvodů: předně strachem, že SSSR použije svých atomických zbraní, bude-li mu hrozit přílišný neúspěch, a za druhé vědomím, že západ nemůže použít svých atomických zbraní, aniž by nebyl sám těžce, ne-li smrtelně zasažen sovětskou odvetou.

Brannost každého státu je v podstatě určena rovnicí: brannost = zbraně + vůle jich použít. Sovětská politika se snaží zasáhnout a podlomit obě složky brannosti svobodného světa. Proti výrobě zbraní na západě je namířena odzbrojovací politika SSSR. Dá se shrnout do jednoduché zásady: dosáhnout mezinárodních smluv o odzbrojení bez účinné mezinárodní kontroly. Bez mezinárodní kontroly mohou komunistické státy se svou totalitní strukturou odzbrojovací smlouvy beztrestně porušovat, zatím co demokratické státy jsou svými vlastními institucemi — parlamentem, svobodným tiskem a všemi ostatními občanskými svobodami — nuceny je dodržovat: porušení těchto smluv ve větším měřítku se prostě nedá utajit. Komunistická politika v tomto směru získala už jedno velké vítězství dvouletým nekontrolovaným moratoriem pokusů s atomickými zbraněmi; jeho pomocí podstatně zmenšila náskok západu v atomické technologii. Proti vůli použít zbraní je namířena sovětská podpora t. zv. mírových hnutí. Zatím co jedna země za druhou je napadána komunistickými státy pod škrabošku "osvobozovacích válek", množí se provolání: "Nechceme světovou válku k vůli Laosu!" "Nechceme světovou válku k vůli Kubě!" "Nechceme světovou válku k vůli Vietnamu!" atd. Sovětská vláda nad mírovými hnutími je tak úplná, že při kubánské krizi americká mírová hnutí, která jindy demonstrují proti tomu, aby jejich vlastní země měla atomické zbraně, demonstrovala pro to, aby Kuba směla podržet atomické zbraně proti jejich vlastní zemi!

Těmito metodami hodlá program KS SS dosáhnout toho, aby "kapitalismus" byl postupně zatlačen na území USA a Západní Evropy, a pak tam likvidován bez nutnosti války v konfrontaci s drtivou převahou komunismu, ovládnutějšího celý ostatní svět. A do nedávna byly nesporně úspěšné.

Je však více než pravděpodobné, že pokus SSSR o umístění atomických zbraní na Kubě zmařil účinnost této promyšlené taktiky. Tento tah přišel, při nejmenším, příliš brzy. Kuba je v samém středu západního světa — existenci komunistického režimu v Kubě lze přirovnat k existenci protikomunistického režimu na př. na Podkarpatské Rusi. Okolnost, že Spojené státy jsou ochotny tento režim trpět, pravděpodobně zavinila omyl v odhadu situace v Kremle — že totiž Spojené státy pak už snesou všechno. Je ale rozdíl mezi mrzutostí, kterou znamená nepřátelský režim v mocensky bezvýznamném státečku uprostřed demokratického území, a nebezpečím, které znamená jeho vybavení atomickými zbraněmi, schopnými zničit Ameriku. Toto nebezpečí bylo pro Spojené státy *casus belli*, za jeho odstranění byly Spojené státy ochotny podstoupit atomickou válku, a celý svobodný svět s nimi. Když bylo zřejmé, že nejde o pouhou hrozbu, SSSR ustoupil, přestože nedávno předtím atomickou válkou na obranu Kuby vyhrožoval. Tím byl vytvořen dřívější precedent, ve kterém byly úlohy vyměněny: Západ hrozil světovou válkou a SSSR ustoupil.

Kdyby demokratická aliance z této zkušenosti dovedla vyvodit důsledky, znamenalo by to významné znehodnocení celé strategie, kterou vyjadřuje poslední program KSSS; znamená to objev metody, již lze komunismus donutit k ústupu a způsob naděje na osvobození komunisty ovládaných národů.

Sovětský svaz ve Spojených národech

V roce 1961 Chruščov prohlásil v Moskvě: "I kdyby všechny národy světa přijaly ve Spojených národech rozhodnutí, které se neshoduje se zájmy Sovětského svazu a ohrožuje jeho bezpečnost, Sovětský svaz takové rozhodnutí nepřijme a bude svá práva hájit třeba i vojenskou mocí . . . a my máme výzbroj k tomu potřebnou." Toto prohlášení je součástí kampaně, již se Sovětský svaz snaží oslabit Spojené národy a omezit jejich účinnost leč v těch případech, kdy jich může být použito ve prospěch komunistických cílů. Tento klasický komunistický postoj jde zpátky k Leninovi, který komunisty učil, že Sovětský svaz nesmí přijmout kontrolu nad svou svobodou od žádné mezinárodní organizace.

Během krise v Kongu v letech 1960-1961 se ukázalo, že Spojené národy, reprezentované generálním sekretářem, mohou mít aspoň na chvíli takovou moc, že se jí ani Sovětský svaz nemůže účinně postavit. Proto se Sověty rozhodly tento nezávislý zdroj moci zničit a nahradit jej pověstnou "trojkou", ve které by byly měly právo veta. Málo se ví o tom, že v sovětských odborných časopisech se nepsalo jen o trojce v sekretariátu Spojených národů, nýbrž také v Bezpečnostní radě, Hospodářské a sociální radě, Mezinárodním soudu a dokonce i v úřadu presidenta valného shromáždění Spojených národů. Aby Spojené národy ještě více omezil v jejich svobodě, Chruščov navrhoval, aby se přestěhovaly do Vídně nebo do Ženevy nebo dokonce — a nejlépe — do Moskvy. Kromě toho chtěl, aby 80 Rusů bylo jmenováno na vedoucí místa v sekretariátu Spojených národů. Již je jich tam na šedesát a od roku 1953 šestnáct jich muselo být vypovězeno pro špionáž proti Spojeným státům. I když všechny tyto pokusy selhaly, bylo by chyba se domnívat, že Sovětský svaz je úplně opustil.

Zatím co se Sověty domáhají všech těchto práv a privilegií, odmítají zároveň podílet se jakýmkoliv způsobem na břemenu, které jde se členstvím ve Spojených národech. Nepřispěly ani rublem na úhradu nákladů, spojených s udržováním míru v oblasti Gazy, jež činí kolem 1.5 milionu dolarů měsíčně. Nepřispěly ovšem ani na úhradu operací Spojených národů v Kongu, jež dosahují 10 milionů dolarů měsíčně. Spojené národy se takto zadlužily do výše blízké 200 milionům dolarů a Spojené státy je musí z dluhů neustále vytahovat.

Jediné, o co se Sověty zajímají, je jak se zmocnit Spojených národů. V tom sledují taktiku, která se jim osvědčila v jednotlivých státech střední a východní Evropy a v jihovýchodní Asii, a jen jí přizpůsobují mezinárodním rozměrům. Kozákův esej o tom, jak lze použít parlamentu v komunistickém puči, založený na komunistických zkušenostech z Československa mezi lety 1945 a 1948, je nyní Sověty aplikován na Spojené národy. Za prvé je třeba oslabit protivníka. Proto se Sověty snaží na každém kroku zdiskreditovat západní velmoci. Za druhé je třeba si úplně podrobit tak zvané dočasné sponce. O to se pokoušejí v Africe, Asii a Latinské Americe tím, že si tyto malé národy chtějí koupit za cenu podpory v jejich politice. Za třetí je třeba paralyzovat výkonné orgány a trojka směřovala za tímto cílem. A nakonec v chaosu a bezvládnosti zmocnit se vlády třeba i násilím.

Toto nebezpečí není zdaleka zažehnáno. Sověty vědí, kdy jak ustoupit o krok, aby mohly v budoucnosti učinit dva kroky vpřed. Proto i dnešní ústup na frontě Spojených

ných národů je pouze dočasný. Připravit se na novou sovětskou ofensivu je bezprostředním úkolem svobodného světa. Příprava však není v pouhém čekání, jak jsme se dobře poučili z československé zkušenosti, nýbrž v aktivním programu, který Spojené národy povede k těm cílům, pro něž byly většinou jejich členů zamýšleny a předurčeny.

NAŠE VLAST

Jiří Šotola vzkazuje exilu . . .

Spisovatel Jiří Šotola si stěžuje v **Kulturní tvorbě** z 11. dubna 1963 na exilové rozhlasové a časopisové, že se příliš věnují čs. kultuře a umění. "Vše je celkem nezajímavé a samozřejmě nedůležité, nicméně pozoruhodné . . .", praví a pak se snaží ponížít exilový zájem o československou kulturu způsobem nehodným spisovatele. Říká, že "vystřihují a zkomolují pasáže z komunistických novin, projevů a článků (mimochodem: s pirátskou bezohledností, pokud jde o mezinárodně platné zákony autorského práva)." Ve skutečnosti jestli někdo pirátsky porušuje mezinárodně platné zákony, ať autorské, ať jiné, pak jsou to komunisté. Ve falšování čehokoliv se jim nikdo dosud nevyrovnal.

Exil prý nemůže žít už vlastním kulturním životem. Exil si stačili patnáct let, kdežto čs. spisovatelé mlčeli po deset let, a kdyby Chruščov jim nedal destalinisaci, mlčeli by dosud a tvořili literární zmetky. Dnes se vyrovnávají s problémy pravdy, pro kterou tisíce Čechoslováků vyhnali do exilu a kterou nyní musí sami přiznávat. Jde to těžce, ale přece se činí, a přece má někdo z nich odvahu. Mají při tom sympatie exilu, neboť většina exilu by měla být destalinisací rehabilitována, neboť to, co říkají v destalinisaci oni, říkali před patnácti lety exulanti a byli za to pronásledováni. Tenkrát Stalin žil, a spisovatel Šotola mlčel a báseň o Stalinově smrti schovával v zásuvce až do r. 1962.

Tigridovo Svědectví je skutečně zvláštnostka, která vychází v porovnání s poměry v ČS(S)R nákladem směšně maličkým . . . V jednom má pravdu Šotola: kapitalistická společnost na protikomunistickou literaturu nepřispěje. Oč jednodušší je to v Československu, kde se prostě lidu ubere se stolu, a dá se to spisovatelům, aby psali, přestože to do roku 1960 nikdo nečetl.

Chápeme, "že vztah kultury a vašeho umění ke komunistické straně se poslední dobou ještě oživil a stal se pevnějším" . . . jak by ne, vždyť je to váš chlebiček. Když nemyslíme své sympatie a posíláme vzkazy domů, tím nemyslíme vás, aparátčíky. Myslíme na národ, na těch 13 milionů Čechoslováků; vy jste ten zbytek, nově vládnoucí třída, z polovice komunisté, z polovice oportunisté.

Šotola říká: "jsme lidé zdvořilí . . .", avšak ve třech čtvrtinách svého článku byl nezdvorný. "Jsme nezajímaví a nedůležití . . .", ale přece dost důležití, abychom jim byli nezdvorně napadeni. Nemůžeme jeho vzkazu vyhovět a nevměšovat se do čs. kultury, neboť čs. kultura je naše kultura a neboť víme, že čs. spisovatelé smí tvořit jen to, co strana dovolí, nikoliv, co by si národ a oni sami přáli.

Provolání výkonného výboru Československé nár. rady americké k československému lidu

Zasedání výkonného výboru Československé národní rady americké bylo novou slavnostní příležitostí, abychom vyslovili svou věrnost myšlenkovému a mravnímu odkazu našich národních dějin a svou lásku a oddanost svým bratřím a sestrám v otčině československého národa.

Tak jako dosud slibujeme, že budeme ze všech sil pracovat, abychom Váš těžký osud, který poctivě a pečlivě sledujeme, co nejvíce ulehčili.

Československá národní rada americká bude pokračovat ve svém úsilí, aby byla odstraněna prohibitivní cla na dárkové balíčky, kterými nám komunističtí vládcí nad Československem zabraňují pomáhat našim drahým záslilkami amerického zboží, které jste tak naléhavě potřebovali za právě uplynulé kruté zimy.

Československá národní rada americká bude nadále pracovat k tomu, aby se kulturní výměna mezi Spojenými státy a Československem stala skutečně vzájemnou tak, aby byla uvolněna kulturní i osobní omezení, jimiž dnešní režim izoluje myšlenkově nejvyspělejší národ za Železnou oponou.

Zejména však budeme ustavičně žádat po své vládě se vším důrazem, aby nepřipustila ani ona ani jiné vlády svobodného světa ustálení dnešních poměrů ve střední Evropě a aby na všech mezinárodních jednáních a zejména ve Spojených národech neustala v prosazování požadavku svobodných voleb v Československu, které umožní lidu kontrolovat své vládcce a odstranit ty, kteří z lhostejnosti a neschopnosti dovolili, aby československý lid trpěl tak, jak trpěl v posledních měsících, kteří z poslušnosti cizí vládě vystavují Československo nebezpečí zničení jadernými zbraněmi bránících se západních mocností a kteří udržují československého člověka na hranici bídy, zimy a hladu, aby mohli rozšiřovat panství své politické skupiny po celém světě.

Vás pak, bratři a sestry, prosíme, abyste neumdlévali. Přes všechny překážky, přes všechnu mravní korupci, kterou chtějí komunisté zničit naši vznešenou tradici, zůstaňte věrni smyslu našich národních dějin: uskutečňování humanity denní realistickou prací pod zorným úhlem věčnosti.

O LEPŠÍ ZÍTŘEK

Prohlášení výkonného výboru Československé nár. rady americké

Největším darem lidstva je svoboda, která je zdrojem kulturního a hospodářského rozmachu a základnou lidské důstojnosti.

Komunismus, podle našich zkušeností, je protikladem svobody. Chceme-li vůči němu správně postupovat, musíme především komunismus znát a jeho povaze rozumět.

Nesmíme se nechat klamat nebo svádět povrchními změnami a přičítat jim povahu změn trvalých, nýbrž musíme hledět na jeho podstatu. Život komunistického řádu podléhá třem druhům změn, vyplývajících z jeho povahy.

Předně se v něm střídají pravidelně údobí uvolňování a utužování totality. To jest, dospěje-li totalita takového stupně, že znemožní a umrtví veškerý vývoj, komunistická strana sama zahájí proces uvolňování, čili liberalisaci, aby vývoj a produkci země oživila, nepustí však při tom z rukou ani jedinou složku moci. A když toto uvolnění ohrozí neomezenost její moci, prostě musí rušit všechny tyto zdánlivé svobody. Přejít od stalinismu k liberalisaci a dnešní návrat od liberalisace k utužení režimu je jen posledním příkladem tohoto pochodu.

Za druhé, komunismus ke své existenci musí udržet svůj monolitický charakter. Tento charakter je narušován snahami vedení komunistických stran různých národů, aby se osamostatnily od podřízenosti Moskvě. Toto je příčinou napětí mezi vedením komunistické strany Sovětského svazu a některými národními komunistickými stranami, v dnešní době Číny, Albánie, Jugoslavie a j.

Za třetí, v zájmu své bezpečnosti musí komunismus odstranit všechny neovládané zdroje myšlení, i za jeho hranicemi. Proto je ustavičný vývoj neodlučitelnou vlastností komunistického systému. A proto také musí komunismus pokračovat ve svých snahách ovládnout další země a části svobodného světa, jako dnes Střední a Jižní Ameriku, Asii.

Tyto tři síly vyvolávají ustavičně krise komunistického řádu, které však samy o sobě nepostačují k tomu, aby se komunismus zhroutil. Ponechán sám sobě, komunismus má a zná prostředky a opatření k svému zachování.

Je úkolem svobodného světa, aby těchto krisí náležitě využil. Dávají nám příležitost odstranit nebezpečí, které ohrožuje naši svobodu. Právě dnešní doba je dobou takové příležitosti, kdy je možné vynutit si návrat svobody národům, které si svobody přejí.

Pro Čechoslováky je to nejen otázkou sebezáchovy, ale i otázkou mravní, a my Američané československého původu, hlásící se k československé národní tradici, si toto klademe za úkol.

Československá národní rada americká bude proto dále sledovat svůj cíl zachování svobod této země a obnovení svobody Československa.